

Roverníček

březen, duben 2005

Obsah: Naplánované akce	strana: 2
PC - sluha nebo pán?	strana: 2
Literární	strana: 4
Sex v mozku	strana: 7
;-)	strana: 9

Naplánované akce

- 11.-13.3. - Rádcovská víkendovka pro rádce, čekatele a rovery
- 1.-3.4. - Soutěž skautských muzikálů ve Veselí
- 29.-30.4. - Obrok
- 13.-15.5. - Odtučňovací víkend
- 27.-29.5. - Rádcovská víkendovka
- 10.-12.6. - Celťák pro Podchřibáky a rovery

Pseudoroverské schůzky

Jedná se o schůzky určené všem 13-ti letým a starším, které se uskutečňují v kyjovském preventivním centru - čajovně Wu-wej. Na programu jsou různé roverské hry, debaty, ... Každá schůzka je částečně zaměřená na nějaké téma. Na první schůzku - 1.12. se nás sešlo čtrnáct. I když jsme se všichni aspoň trochu znali, začal program několika hrami podporujícími navození důvěry mezi účastníky, např. na kosmonauty či sed důvěry. Následovalo povídání o komunikaci doplněné ilustrativními hrami, u nichž jsme se docela pobavili. Druhou schůzku jsme strávili ve městě. Účastníci byli rozděleni na trojice a jejich úkolem bylo nalézt podle fotografií objekty a detaily různých památek u nichž byly poschovávány zprávy, které jim nakonec prozradili místo ukrytí tajné listiny. Zvítězila trojice, která ji objevila nejdříve.

Další schůzky budou v lednu. Jste všichni zváni. Schůzky bývají každou první a třetí středu v měsíci od 16:30 do 19:30.

PC - sluha nebo pán?

V dnešní době má většina lidí přístup k počítači. Někteří počítač vlastní a někteří se k jeho koupi teprve odhodlávají. Lidé vnímají zlepšení, která jim počítače přinášejí do života, ale mnohdy si neuvědomují, kolik jim také přinesou bolesti a strádání, kolik kýblů s vyteklými nervy budou přinuceni vylít na oltář jménem klávesnice. Nejvíce zkušeností s tím asi mají programátoři, těmi je někdy počítač výstižně nazýván perlou zapadlou na dně mořském, provždy zakrytou letitými nánosy usazenin, lidské špíny a krvavého potu.

I já jsem již několik let vlastníkem osobního počítače. Rodiče mi ho koupili jako pomůcku ke studiu v době mé docházky na gymnázium. Již při prvním spuštění mě překvapil svou znalostí klasické poezie, když se přes celou obrazovku objevil Danteho nápis nad branou pekelnou:

MNOU PŘICHÁZÍ SE K SÍDLU VYHOŠTĚNCŮ, MNOU PŘICHÁZÍ SE DO VĚČNÉHO BOLU, MNOU PŘICHÁZÍ SE V ŘÍŠI ZATRACENCŮ. PÁN SPRAVEDLNOST DAL MI DO ÚKOLU. JSEM DÍLO, KTERÉ CHTĚLY K SVĚTA SPÁSE MOC BOŽÍ, MOUDROST S PRVNÍ LÁSKOU SPOLU. NEBYLO PŘED MÝM VZNIKEM VĚCÍ V ČASE JEN VĚCI VĚČNÉ. JÁ TAK VĚČNÁ PRÁVĚ: NADĚJE ZANECH, KDO MNOU UBÍRÁ SE!

Samozřejmě jsem se nenechal klasikem vyvést z míry a opakovaným zmáčknutím klávesy Escape jsem ho donutil opustit tento klasický ráj. Nyní se na mě pro změnu hrozivě dívala černá obrazovka s DOS-ovou příkazovou řádkou. Opět jsem zachoval klid, rozbalil jsem přiloženou knihu

DOS 6.22 - Příručka uživatele, která má dva tisíce stran, a pustil jsem se do studia. Po několika dnech a bezesných nocích jsem měl konečně pocit, že už mohu sednout před monitor a pokusit se o bezpečnou komunikaci se svým písíčkem.

Po nainstalování manageru Volkov Commander jsem se ocitl ve skvělém modrém světě s bílými písmenky, ve kterém jsem žádné příkazy, které jsem si několik týdnů ukládal do hlavy, nepotřeboval. V té době mi počítač začal sloužit. Psal jsem si na něm potřebné texty, počítal domácí úkoly do matematiky, učil se programovat a osvojoval jsem si angličtinu.

Postupem času jsem zjistil, že počítač nemusí sloužit jen k práci, ale je také zdrojem nekonečné zábavy. Začal jsem u písíčka trávit čím dál tím více času. Nyní již čtvrtým rokem je pro mne počítač jakousi drogou, kterou musím sedm dnů v týdnu přijímat, abych se s lehkostí sobě vlastní mohl přenášet přes nepřízně doby i osudu. Není-li zrovna po ruce, dostavují se abstinenční příznaky, zvyšuje se mi teplota, ruce se mi třesou a po těle mi běhá tisíc mravenců a vypouští na mne kapičky jedovaté kyseliny. Jakýmsi uklidněním je pak pro mne obrázek na bílé stěně místo monitoru a telefon, jehož dvanáct tlačítek mi s trochou představitivosti nahrazuje oblíbenou klávesnici. Naopak, dostanu-li se na počítač připojený k Internetu, je to jako přechod od vykouření běžné cigarety značky Mars k nitrožilní aplikaci heroínu. Závislost se pak prohlubuje, přestávám vnímat čas, domů se vracím až k ránu, kdy přenosová rychlost začíná klesat. Počítač mě dokonale ovládá.

Protože jsem řádný občan dbalý dobrých mravů a usilující o věčnou blaženost (dosažení nirvány), rozhodl jsem se danou situaci radikálně řešit. Poslal jsem již několik dopisů vládě, ve kterých jsem na nebezpečí používání počítačů upozorňoval, a navrhoval jsem i kroky, které by tento problém řešily. Hlavními body mých návrhů bylo úplné vyloučení počítačů ze spotřeby a následná legalizace konopí (odvykání je totiž dlouhodobý a psychicky velice náročný proces). Sám jsem se pustil do individuálního boje za konec počítačového věku. Přihlásil jsem se na Fakultu informatiky, kde se nyní pokouším rozvrátit tamní zvrhlou společnost.

Mým cílem je infiltrace do CVT (Centra výpočetní techniky), opakované zresetování všech fakultních UNIX-ových strojů, získání studentů na svoji stranu a svržení pohanského boha Mibrana Velkého.

K dosažení těchto cílů musím používat počítače, takže se mísky vah vyrovnaly a počítač mi je zároveň sluhou i pánem.

Možná se mi nepodaří zabránit šíření počítačů, možná celý svět nakonec ovládnou a začnou považovat lidstvo za svého nepřítele a zahájí boj proti němu. Je také možné, že časem budou počítače nejlepšími přáteli člověka a lidé budou s jejich pomocí bojovat za sjednocení, světlejší zítřky a lepší demokratickou společnost. V každém případě budu mít pocit, že jsem pro lidstvo udělal vše, co bylo v mých velice omezených a špatně aproximovatelných silách.

Člověk pročitající tento fejton by se měl nyní na chvíli oprostít od starostí všedních dní, měl by odpoutat svou mysl od těla, nechat ji zapomenout na vše, co ji svazuje, a měl by přehodnotit svůj pohled na počítače. Má-li ještě alespoň kousek zdravého rozumu, musí ho napadnout jediné řešení: konec všech... Disk read error. Unspecified end of file! Formatting all disks loading new system. Rebooting.

Omlouvám se, měl jsem malou chybu v systému. Tedy znovu:

Má-li člověk alespoň 4 MB volné RAM, musí si ve své aritmeticko-logické jednotce umět spočítat, že bez počítačů se opravdu žít nedá. Toto tvrzení vychází z neskonalé dobroty našeho milovaného pána Mibrana Velkého, který nám k seberealizaci dovoluje využívat celých pět procent našeho procesorového času. Sčítání, odčítání, násobení, dělení, integrování, derivování a programování pro Mibrana je naší milou povinností a zároveň nutnou a postačující podmínkou naší existence.

Nejste-li o pravdivosti tohoto mého tvrzení přesvědčeni, můžete si provést triviální důkaz matematickou indukcí. Nemáte-li dostatečnou paměťovou kapacitu a rychlost logických obvodů, abyste toto pochopili, přihlaste se ke studiu odborné informatiky na Fakultě informatiky Masarykovy univerzity v Brně. Tam vám bude zdarma vyměněn motherboard s procesorem a bude

vám rozšířena operační paměť. Na počest našeho pána Míbrana vám bude nainstalováno devadesát osm okýnek od skvělé firmy Maličský & Měkkoučký.

Po ukončení této školy budete plynně mluvit alespoň třemi programovacími jazyky a budete řádně vyzbrojeni pro boj s revolucionáři majícími negativní postoj ke skvělé počítačové technice.

Je tedy počítač sluha nebo pán? A víte co? Já vám to neřeknu, přijďte si na to sami. Máte přece svůj vlastní názor a nenecháte si ho nějakým šiléným fejtonem, který byl napsán šiléným človčítačem, změnit.

V závěru bych chtěl apelovat na všechny, kterým není problematika počítačů lhostejná, aby buď posílili Společnost trosek studujících na FI MU v Brně, nebo aby donesli několik kilogramů semtexu do Zrcadlového sálu téže instituce a postarali se o nádhernou světelnou show s působivými zvukovými efekty.

Já jdu na mamuty!

zdroj: Josef Cacek, student Fakulty informatiky MU

Literární

Anděl - Jáchym Topol

Děj tohoto poměrně krátkého díla se odehrává v 80. a 90. letech v okolí křižovatky Anděl na Smíchově, v psychiatrické léčebně a v pařížském Nurreillu. Sledujeme osudy léčeného fetišáka Jateka trpícího halucinacemi, sektářů, připravujících se na příchod spasitele, cikánských rodin, podnikavého domovníka a mnohých dalších postav. Tato knížka ale je především o odvrácené straně naší porevoluční minulosti a o mocném světě drog, jenž mnohé lidi nutí k těm nejhorším činům, jakých jsou schopni.

Anděl je jednou ze tří próz Jáchyma Topola (další dvě jsou Sestra a Noční práce). Je psán hovorovým jazykem a místy se děj stává poněkud nepřehledným. Snahou autora je ukázat svět v podzemí, který si žije svým vlastním životem a obyčejnému člověku zůstává utajen. Dílo je náročné na pozornost, neboť se tu neustále mění místo i čas děje, a to zvláště na začátku, což mnohé čtenáře odradí dřív, než se příběh rozvine a stane se srozumitelnějším.

Jáchym Topol (1962), básník, novinář, za normalizace šéfredaktor Revolver Revue. Jeho texty často tvořily repertoár undergroundových hudebních skupin (díky jeho bratru Filipovi a skupině Psí Vojáci). V jeho dílech se často objevují narážky na šedivost života normalizačních časů, ale také na způsob života lidí (bezohlednost, chamtivost,...) na konci tisíciletí.

Ukázka:

Znamením byla asi pŕlmetrová socha Krista s ústy zkroucenými křečí a s vypoulenýma očima. Kristus byl vysochán od pasu nahoru, protože Věrným šlo jen o probodené srdce, o jeho zabítý mozek. Boží hrud' nesla ránu kopím, z které se měl valit nekonečný proud krve. To bylo znázorněno vrypem a litry údajně nesmyitelné purpurové barvy. Barva se ale na okrajích tu a tam odchlipovala a po kouscích opadávala. Jak vlekli sochu křovím a po pěšinkách, nechávali za sebou rudou stopu. I ruce měli červené. Torzo spočívalo na podstavci. Na něm bylo rukou zasvěcených popsáno tajemství příchodu.

Pro Luriju to byly nesrozumitelné škrábanice, ale to si nechával pro sebe. Na shromážděních, kde byly sochy novou řečí popisovány, plakal a křičel spolu s ostatními.

Nepřestávám děkovat andělům sfě; kerý sochu táhnou s náma, mumlala Jerija, i to je zázrak. Nikdy bychom to nedokázali. Lurija si sice myslel, že sádra je prostě těžká jako sádra a že paní mu akorát překází, ale horlivě přikyvoval.

Umístíme Znamení tady, bratře, sykla Jerija.

Ve společenství Věrných Živému Příchodu se Jerija jmenovaly všechny ženy, Lurija se jmenovali všichni muži. Jinak Pán své stádo přece nerozdělil. Zatím žili v temnotách, protože svět byl v moci Satana. Jen občas mohli skrovným gestem připomenout ostatním lidem, pojídačům zvířat a zvráceným stvořením, ženoucím se za penězi a orgasmem, že čas se naplňuje.

Jáma a kyvadlo – Edgar Allan Poe

Jedná se o knihu, obsahující zhruba polovinu všech povídek, které Poe za svého života napsal. Jejich žánr se velmi různí. Většina jich má strašidelný nádech, některé jsou přímo hororové, ale jsou zde obsaženy i povídky veselé, vědeckofantastické nebo v podobě pojednání o něčem, např. O šizení jakožto exaktní vědě. Poe dokázal z námětu, ze kterého by tehdejší autoři splácali tuctový krvák, vykouzlit dokonalé dílo promyšlené do všech detailů a obohacené o prvky, na něž čtenář určitě zareaguje tj. např. v hororech téma pohřbení za živa. Avšak jeho povídky mají i své drobné nedostatky, jenž čtenáři mohou do jisté míry vadit. Jedním z nich jsou velmi zdlouhavé, až několikastránkové, úvody řady povídek (hlavně ve střední části knihy), při nichž jsem se neskutečně nudil. Leč přeskóčit se nedají, neboť obsahují informace, bez kterých bychom nepochopili pointu. Ale i při zdánlivé jednoduchosti díla, varují před sklonem věnovat se mu jen povrchně bez dostatečné pozornosti. Na závěr bych jen dodal, že některá jednotlivá dílka by mohla být použita k večernímu předčítání (před spaním či noční akcí) na sk. akcích.

Edgar Allan Poe (1809 – 1849) – básník, povídkář, literární kritik E. Poe se narodil v Bostonu a po smrti matky byl vychováván manželi Allanovými. Patřil k prokletým básníkům a za svého života se slávy nedočkal. Po nedokončení několika škol, vyhození z armády a rozkmotření se s otčímem (kvůli básním, dluhům, karbanu a pití) se oženil a živil se jako literární kritik. Současně se snažil vydávat své básně a povídky v časopisech, leč většinou neúspěšně. Až do smrti žil jako žebrák a i po ní byl ještě dlouho pomlouván.

Úryvek: Z povídky „Vrah jsi ty!“

Lidé ještě chvilku povykovali, pak se však přece jen utišili, a jak se velmi často v podobných případech děje, rozhostilo se náhle hluboké, nápadné ticho. Požádali mne, abych vypáčil víko bedny, a já jsem samozřejmě „s nesmírným potěšením“ vyhověl. Zasunul jsem dlátko, lehce do něj několikrát ťukl kladivkem, a víko odletělo. V témže okamžiku se v bedně tvář v tvář hostiteli prudce posadila zohavená, zkrvavená, takřka rozložená mrtvola zavražděného pana Shuttleworthyho. Strnule, truchlivě upírala po několik vteřin své kalné, hnilobné oči přímo na pana Goodfellowa a pronesla pomalu, avšak jasně a důrazně tato slova: „Vrah jsi ty!“ Pak, jako by se jí tím nevýslovně ulevilo, přepadla přes okraj truhlice a roztáhla po stole své roztřesené údy.

Jeden den Ivana Děnísoviče – Alexandr Solženicyn

Původní název byl Šč-854 (Jeden den jednoho mukla). Už z této věty je mnohým zřejmé o čem novela je. Vypovídá o tvrdých (a to je slabé slovo) podmínkách sovětského lágru v 50. letech, kde byl autor osm let vězněn. Hlavní postava Ivana Děnísoviče byla vytvořena podle vojína Šuchova, jenž se Solženicynem bojoval za 2. světové války a ve vězení nikdy nebyl. Celé dílo však vychází výhradně ze zkušeností vězňů (tedy i autora) zvláštních táborů, což byla zostřená varianta „obvyčejných“ nápravně pracovních táborů.

Jde o poměrně zajímavé dílko, nikterak dlouhé, ni složité. Doporučuji ho všem, kteří chtějí mít alespoň základní představu o životě vězně na Sibiři. Ekibastuzský zvláštní tábor, kde byl Solženicyn dva roky vězněn a kde si novelu promyslel, sice není na Sibiři, nýbrž v kazachstánské poušti, ale to dílu na hodnotě nic neubírá, neboť autor část trestu strávil i na zmíněné Sibiři. Nakonec bych chtěl upozornit čtenáře, kteří se chystají si přečíst autorovo vrcholné dílo Souostroví Gulag (zmíním se o něm někdy příště), aby zbytečně nespěchali a nejdřív sáhli po dílech Jeden den Ivana Děnísoviče a V kruhu prvním, díky nimž mnohé věci ze Souostroví Gulag lépe pochopí.

Alexandr Solženicyn (1918) – nositel Nobelovy ceny za literaturu (z r. 1970) za dílo Souostroví Gulag, důstojník sovětské armády, v letech 1944 – 1952 vězněn, pak několikaleté vyhnanství. V roce 1974 násilně odsunut do NSR, 1976 - 1991 žil v USA a po pádu komunismu se

vrátil do Ruska. Kromě tří výše zmíněných děl napsal ještě romány Rakovina a Rudé kolo a několik povídek např. Ve vyšším zájmu, Matronina chalupa a další.

Úryvek:

Na jedno se člověk při šlichtě nejvíc těší, že bude horká, ale Šuchov ji teď měl už úplně vystydlou. Přesto ji začal jíst jako jindy, pomalu a s citem. Kdepak, s jídlem se nespěchá – nikdy, i kdyby hořela střecha nad hlavou. Když se nepočítá spaní, má káranec skutečně pro sebe jenom deset minut u snídaně, pět u oběda a pět u večeře.

Šlichta byla dennodenně stejná, podle toho, jakou zeleninou se tábor na zimu zásobil. Loni se nasolila mrkev, a už to šlo – v jednom kuse, od září do června, šlichta jen a jen z té boží mrkve. A letos zase jen shnilé zčernalé zelí. Nejsytější doba je pro vězně červen: to všechna zelenina dojde, a vaří se z krup. Nejhorší je červenec, to sekají do kotle kopřivy.

Z maličkých rybiček jsou v polívce hlavně kosti, maso je rozvařené a udrží se leda na hlavě a na ocase. Křehkou sítku rybí kostřičky obral Šuchov do poslední šupinky, do posledního drobku masíčka, ale to nebylo všechno. Dřel kostru dál mezi zuby, celou ji vycucal a teprve pak ji vyplivl na stůl. Z každé ryby snědl všechno: i skřele, i ocas, dokonce oči jedl, když byly v hlavě. Když se ale vyvařili a plavaly v misce jen tak – velké rybí oči – to je nejedl. Dělal si z něho kvůli tomu legraci.

Kost'a

Kladivo na čarodejnice – Václav Kaplický

Název tohoto díla pochází z latinsky psaného dokumentu Malleus maleficarum (kladivo na čarodejnice). Dnes otřesný dokument náboženského tmářství ve své době sloužil jako rukojeť při inkvizičních soudech. Podle něho postupoval i olomoucký advokát Boblig neblahé paměti, když koncem 17. stol. na žerotínském panství ve Velkých Losinách a v Šumpersku vyslýchal a usvědčoval osoby nařčené z černé magie.

Vernířovská žebračka měla za slíbený pytlík mouky zneužít svěcenou hostii, aby selčina straka dávala více mléka, nenadála se však, že tím pomůže k dojně krávě někomu jinému. Hrabivý a mravně otrlý advokát a soudce Boblig z Edelstadtu založil totiž na prohřešku dvou pošetilých žen celou sérii inkvizičních procesů, postupně do nich zatáhl celé tucty vážených a hlavně zámožných občanů (mezi nimi dokonce i šumperského děkana) a když tyto osoby mučením nebo psychologickým nátlakem donutil k přiznání a poslal je na hranici, obohacoval se z jejich zkonfiskovaného majetku.

Z počátku se kniha může zdát nepříliš zajímavá, ale jak se děj postupně rozvíjí, dokáže si čtenáře podchytit. Jistě jste o téhle knize už slyšeli nebo ji četli a několik známých, jenž tuhle knihu četlo, si ji pochvalovalo. Kniha má asi 340 stran.

Úryvek:

V sklepení bylo zima, pan Kotulinský nepřikázal sluhům, aby přinesli horké víno, okořeněné skořicí, proto Boblig bez otálení zahájil výslech: „Kryštofe Lautnere, poskytuje se vám poslední příležitost, abyste dobrovolně učinil doznání. Chcete tak učinit? Vězeň se již nedíval do Bobligova rysího obličej, ale na kus bílého papíru, rozloženého před hrbatým písařem, kterého si teprve teď povšiml. Co na ten papír запиše stvůra ta bohem poznamenaná?

„odpovídejte!“ „Řekl jsem již několikrát, že se nemohu přiznat k věcem, kterých jsem nespáchal ...“ ozval se konečně přiškrcený hlas vyslýchaného. Všiml si, jak Boblig zkřivil tvář, jak se biskupův sekretář zamračil a jak si hejtman Kotulinský nervózně hrábl do vousů. „Mistře Jokle!“ zvolal chraplavým hlasem inkvizitor. Z šera místnosti se vynořil losinský kat Hay, provázený synem. „Palečnice“ ozvalo se sklepením. Tušení se změnilo v jistotu. Půjde tedy i šumperský děkan stejnou cestou, po kterém před ním kráčeli barvíř Sattler, jeho žena, Lizl i drahá Zuzana, sirota, o níž se chtěl děkan postarat, aby nikdy nepoznala bídu, a která tak hořce litovala, že kdy překročila práh šumperského děkanství. Není vyhnutí. Jasný kotouč měsíce se již zase skryl v černém mraku. Rys neleží pokojně vedle kůzlátka, chystá se pít jeho krev.

Racek

Sex v mozku

- výběr článků ze studie časopisu *Men's health*

Sedíte za volantem svého rodinného vozu a čekáte, až konečně blikne zelená. Jedinou pomalejší věcí než doprava je vaše vnímání toho, jak plyne čas.

Pak si jí všimnete.

Objeví se na rohu ulice a čeká, aby mohla přejít na druhou stranu. Ne, nejde o vaši životní lásku. Spíš o chvilkové vzplanutí. Klika, že tu není vaše žena. Jinak byste měl vážný problém z toho, jak zíráte na tělo neznámé krásy. Vaše reakce je automatická, reflexivní a dost možná nejsilnější, jakou toho dne zažijete. Dočasně vymaže vaše dlouhodobé závazky – 10 let manželství, dítě na druhém stupni základky, zodpovědnost za to, že musíte udržet pohled na semaforu. Ztratil jste sebekontrolu; potěšení z pohledu vás naprosto očarovalo.

„Ty prase,“ můžete si zamumlat pod vousy zahanben tím, co si představujete, zatímco sedíte ve svém rodinném voze. Ale daleko správnější by bylo říct si: „Tvůj dopamin zase zlobí!“ Velkým centrem veškeré sexuality je totiž váš mozek. Jakmile zbystříte objekt své touhy, neurotransmitter dopamin omámí váš mozek, a v důsledku toho spustí pocity rozkoše, motivace a odměny. (Stejně účinkuje kokain.) Máte pocit, jako by vás něco pohánělo, a srdce se vám rozbuší. I přitažlivost je mocnou drogou. Do akce se zapojuje také mozkový kmen, který uvolňuje fenyletylamin, jenž zrychluje tok informací mezi nervovými buňkami. Není divu, že váš krk i oční bulvy sledují každý její krok.

Jenže ona vám zírání neoplácí, a nejen proto, že řídíte rodinný autobus s odřeným nárazníkem. Její mozek se chová jinak než váš. Zatímco vy se soustředíte na krásu, tvary a fantazie, ji příroda vybavila k tomu, aby nevědomky lovila partnera schopného zplodit zdravé děti. Takového, který jí a děti finančně zajistí a poskytne jim ochranu. A ano, možná jim i koupí rodinný vůz.

Její cíle prostě příroda naprogramovala na dlouhou trať. Vaše jsou až překvapivě krátkodobé, jdou přímo na věc a zahrnují myšlenky na „chodkyněfilii“. Ona to ví, a proto je ve střehu a nic nenechává náhodě: Nikdy si nemůže být jistá, zda se zrovna teď nedívá pravý samec.

Takové setkání vás může zanechat rozechvělého radostí, s nadějí, že dojde k něčemu dalšímu.

Může to ale i převrátit a zruinovat váš život.

A mezi zelenou a červenou na semaforu rozkoše a katastrofy váš mozek třídí informace, činí rozhodnutí a dává podněty k akci. Vy ale nechcete všechno jen pasivně přijímat. Hlavně proto, že rozhodnutí, které uděláte, ovlivní celý váš život. Proto jsme tady. Zjistili jsme si informace o mozkových procesech během svádění a pomůžeme vám stočit volant tak, abyste se zbavil problémů. Koneckonců, ta žena na křižovatce by vám mohla pomoci pochopit váš osud, nebo by ho mohla úplně vykolejit. Dost dobrý důvod k tomu, abyste se seznámil s oním velkým sexuální orgánem mezi svými ušima, s jehož pomocí dokážete kontrolovat ten menší a méně důležitý mezi nohama.

Proč si chlap musí celý život hlídat hladinu testosteronu

Ženy mají daleko víc předpokladů (kvůli mozkové struktuře a hormonální sekreci) než vy k tomu, aby se usadily a založily rodinu. Mravně závazný rodinný život je snazší pro muže s nižší hladinou testosteronu. Výzkum, jemuž se podrobilo víc než 4000 mužů, zjistil, že u mužů s vyšší hladinou testosteronu byla o 43 procent vyšší pravděpodobnost rozvodu a o 38 procent větší pravděpodobnost mimomanželských vztahů než u mužů, kteří mají tohoto hormonu méně. U chlápků s vyšší hladinou testosteronu je také o 50 procent nižší pravděpodobnost, že se ožení. Naopak u mužů s nejmenší hladinou testosteronu se prokázala větší pravděpodobnost, že se ožení a zůstanou ženatí. Možná i proto, že kvůli nižší hladině testosteronu muži víc kooperují. Pokud jste kooperativní až příliš, vybudujte si nějaké svaly: časem vám pomohou zvýšit hladinu testosteronu. Dokonce můžete koordinovat randění se cvičením. Jistá studie prokázala, že hladina testosteronu je nejvyšší 48 hodin po vzpírání.

Proč by se žádný muž neměl ženit před pětadvacítkou

Je to docela prosté. Mužský mozek je předtím prostě nekompletní. Jistě, mužovy sexuální orgány fungují a zaslouží si úctu, ale přední část jeho mozkové kůry se stále vyvíjí. Což je špatné, protože tato část mozku se týká úsudku, pudové kontroly, organizace, plánování a poučení se z chyb. A všechny tyto schopnosti se plně rozvíjejí až po 25. roce.

Proč z vás krásné ženy dělají pitomce

Chováte se jako trouba, když dáváte servírce v restauraci spropitné dvakrát větší, než byla útrata. Ale proč? Krásné ženy způsobují, že limbický systém muže (amygdala a jiné mozkové struktury, které mají na starosti emoce) vzplane ve stejné době, kdy kůra předního laloku mozkového vypíná, čímž zanechá oblast soudnosti prázdnou. Proto kasina najímají krásné barmanky, oblékají je do krátkých sukének a hlubokých výstřihů a nechávají je roznášet alkohol – to všechno povzbuzuje muže, aby se přestal kontrolovat a podnikl nebezpečnou výpravu do herny. Není divu, že jim to sype.

Proč doteky nejen sblížují, ale také posilují

Oxytocin je milostnou šťávou vašeho mozku: hormon lásky a spojení. Když cítíte k někomu blízkost, jste zamilovaný, proud oxytocinu tryská. Ženy mají hladinu této chemikálie od přírody vyšší: posilují ji nesexuální dotyky mezi matkou a nemluvnětem. A tato látka také souvisí s usínáním dětí po krmení. Ačkoli při orgasmu se u mužů i u žen uvolňuje více oxytocinu, my muži dostáváme přímo koňskou dávku (což vysvětluje naši zvláštní schopnost usnout okamžitě po sexu).

Proč kopačky většinou dávají ženy a muži je dostávají

Ženy mají větší přístup k negativnější pravé straně mozku, což je jedním z důvodů, proč trpí depresemi dvakrát častěji než muži. Pravá hemisféra také umožňuje ženám citlivěji vnímat náznaky a nuance ve vztazích, takže často vědí dřív než muži, že vztah nefunguje.

Proč zvědavé oči pořád slídí kolem

Může za to vazopresin. Tento antidiuretický hormon se podílí na regulaci sexuální stálosti, sebevědomí, dominanci a označování teritoria. A mužům ho příroda dala spoustu. U samců hraboše polního (hlodavce milujícího noc, který vás pravděpodobně skvěle vystihuje), je rozdíl mezi hladinou vazopresinu u taťků, kteří se drží doma, a u umělců vyhledávajících dobrodružství na jednu noc. Hladina hormonu je pravděpodobně dána geneticky, ale čím více vazopresinu vydáte, tím více ho znovu vyprodukuje. Je to vaše volba.

Měl byste zůstat, nebo jít?

Jistě to ví jen vaše kůra předního laloku mozkového. Muži se zdravě aktivní kůrou předního laloku mozkového jsou schopni hlubšího vcítění, dokážou se déle koncentrovat a bývají lepšími manžely. Naopak muži s příliš aktivní kůrou předního laloku mozkového mají sklony k posedlosti, kladení odporu a hádavosti. To může na holky fungovat jako repelent. A muži s nízkou aktivitou kůry předního laloku mozkového zase mají sklony k impulzivnosti (náchylnosti k aférkám), snadno se nechají pobláznit a rozptýlit (jsou mizerní v naslouchání), snáz se nudí (více „služebních“ cest) a nepřetržitě prahnou po něčem velmi atraktivním (většinou hledají lásku na špatných místech). Aby vaše kůra předního laloku mozkového šlapala v ideálním tempu, chraňte ji před zraněním, které si můžete způsobit nadměrným užíváním alkoholu, nikotinu nebo kofeinu. Raději ji procvičujte tím, že si stanovíte cíle, za kterými si půjdete.

Proč mají kluci v kapele štěstí

V jednom finském výzkumu se osm mužských dobrovolníků podrobilo testům mozku při orgasmu. (Zřejmě to byla dost zábavný výzkum). Během orgasmu se tok krve v mozku celkově snižuje, ale prudce stoupá v pravé části kůry předního laloku mozkového – jako se to děje u kreativních lidí (např. muzikantů), když tvoří. Kvůli čemu jste vlastně chodil do lidušky na hodiny kytary?

Set

Autentický dialog technické podpory WordPerfect a zákazníka, za který byl pracovník WordPerfectu propuštěn.

"Technická podpora, WordPerfect, můžu Vám pomoci?"

"Ano,...ehm ..., mám problémy s WordPerfectem."

"Jaké problémy?"

"No, prostě jsem si tady jen tak psal a najednou se mi vypařila všechna slova."

"Vypařila?"

"No, prostě zmizela."

"Aha. Tak mi řekněte, jak teď vypadá vaše obrazovka."

"Nevypadá."

"Jak to myslíte, nevypadá?"

"Je prostě prázdná, nezobrazí nic, ani když píšu."

"Jste pořád v WordPerfectu, nebo už jste ho zavřel?"

"Jak to poznám?"

"Vidíte na obrazovce C: kurzor?"

"Co je to cekurzor?"

"Nechte to být. Můžete jezdit šipkou po obrazovce?"

"Tam není žádná šipka - já jsem Vám už říkal, že to nic nezobrazuje, ani to, co napíšu!"

"Je na Vašem monitoru nějaký ukazatel, podle kterého lze poznat, je-li zapnutý nebo vypnutý?"

"Co je to monitor?"

"To je ta věc s obrazovkou, která vypadá trochu jako televize. Je na tom nějaké světélko, které bliká, když je to zapnuté?"

"To nevím."

"Dobře, tak se podívejte na Váš monitor zezadu a pokuste se najít, jestli je na něj napojen elektrický kabel. Vidíte ho?"

"Ano, myslím, že ano."

"Skvěle, sledujte ten kabel až k zásuvce a řekněte mi, jestli je do ní zapojen."

"...ano, je."

"Když jste se koukal na ten monitor zezadu, všimnul jste si, že do něj byly zapojeny dva kabely, ne jenom jeden?"

"Ne."

"No, měly by tam být. Zkuste se tam podívat ještě jednou a najděte ten druhý kabel."

"Dobře, už ho mám."

"Tak zkuste jít po něm a podívejte se, jestli je bezpečně zapojen zezadu do Vašeho počítače."

"Nedosáhnu tam."

"Aha. Dobře... vidíte, jestli je zapojen?"

"Ne."

"Ani když si kleknete nebo se nahnete?"

"Ne, není to tím, že bych nebyl v tom správném úhlu, ale proto, že je tu tma."

"Tma?"

"Ano, světlo tady v kanceláři zhaslo a jediné světlo, které tady mám, je světlo z okna."

"No, tak rozsviňte."

"To nejde."

"Ne? Proč to nejde?"

"Protože tu máme výpadek elektřiny."

"Výpadek... výpadek elektřiny? Aha, tak dobře. Teď víme, na čem jsme. Máte pořád ty krabice a papíry, v kterých Vám donesli ten počítač?"

"Ano, mám je schované na záchodě." "Dobře, tak je přineste, vytáhněte svůj počítač ze zásuvky a zabalte ho přesně tak, jak byl, když jste si ho přinesl. Pak ho odnese zpátky do obchodu, kde byl zakoupen."

"Opravdu? Je to tak špatné?"

"Ano, obávám se, že ano."

"Aha, tak dobře. Co jim mám říct?"

"Že jste moc blbej na to, abyste vlastnil počítač!"

Soko

MURPHY

Zákony univerzální neboli kosmické

Základní zákon:

Chaos v kosmu neustále narůstá.

Jak pravil Zappa:

Dvě věci na této zemi jsou všudypřítomné: vodík a lidská blbost.

Maahsův zákon:

Všecko na světě se daří jen proto, aby se to mohlo každou chvíli obrátit naruby.

Zákon regresivní úspěšnosti:

Vloni bylo všecko lepší.

Relativita času z pohledu P. D. Traceyho:

Dobré časy pominou strašně rychle. Špatné přetrvávají donekonečna.

Zákon duality:

Ze dvou možných událostí se vždy přihodí pouze ta nepříznivější.

Nereciproční zákony perspektivnosti:

Negativní očekávání mají za následek negativní výsledky. Pozitivní očekávání mají za následek rovněž negativní výsledky. Co začalo dobře, skončí špatně. Co začalo špatně, skončí ještě hůř.

Tvrzení nejstaršího murphologa, pana Belfoura:

Na ničem na světě tolik nezáleží - a je jen moc málo věcí, na nichž vůbec trochu záleží.

Wolterův zákon:

Když máte čas, nemáte peníze. Když máte peníze, nemáte čas.

Ruckertův zákon:

Není nic tak malé, aby vám to nemohlo přerůst přes hlavu.

Allenův zákon:

Téměř vždy je jednodušší se do něčeho dostat, než pak z toho vycouvat ven.

Ducharmeova poučka:
Příležitost zaklepe vždy v nejméně příhodnou chvíli.

Zákon o perverzitě přírody:
Není možné předvídat, kterou stranu krajice by bylo lepší namazat.

Jenningův doplňující zákon:
Pravděpodobnost, že chleba spadne na zem namazanou stranou, je přímo úměrná ceně koberce.

Zymurgyho první zákon vývoje dynamiky systémů:
Když se otevře plechovka červů, jediný způsob, jak je dostat zpět, je použít větší plechovku.

Zlaté pravidlo umění a vědy:
Ten, kdo má zlato, určuje pravidla.

Kentonův postřeh:
Letadlo se dostane do vzdušného víru, jakmile se začne podávat káva.

Davisův výklad Kentonova postřehu:
Vzdušný vír vzniká v důsledku podávání kávy.

Richardovy teze o vlastnictví:
1. Jesliže jsi něco už hodně dlouho schovával, můžeš to vyhodit.
2. Jesliže jsi něco vyhodil, budeš to potřebovat přesně ve chvíli, kdy už to bude nenávratně ztraceno.

Varování pana Murphyho:
Střežte se dne, kdy nebudete mít na co nadávat!!!

Set

Sada vtípků

Přišla mladá dívka domů a povídala matce: „V zelenině mají takhle silné okurky!“ a ukázala 8 cm, „a takhle dlouhé!“ a ukázala asi 30 cm. Dívala se na to hluchá babička a povídala: „Jenom aby si tě holka taky vzal!“

„Paní, řekněte svému synovi, ať mě nenapodobuje.“

„Martine, přestaň ze sebe dělat debila!“

Žena: „Dneska ráno v metru vstali tři mladí chlapi, aby mi uvolnili místo!“

Muž: „A vešla ses?“

Hádají se Marx, Engels a Lenin, zda je lepší manželka nebo milenka.

- Zásadně manželka, říká Marx. Aby mohl člověk dělat revoluci, potřebuje mít jisté zázemí.

- Manželství je buržoazní přežitek. Jedině nejistota s milenkou udrží revolučního ducha v pohotovosti, tvrdí Engels. Co ty o tom soudíš, Lenine?

- No, nejlepší je mít manželku i milenkou. Manželka si myslí, že jsi u milenky, milenka si myslí, že jsi u manželky a ty můžeš být v knihovně a učit se, učit se, učit se.

Letadlo rolovalo na startovací dráhu, najednou se zastavilo a vrátilo se zpátky. Po hodinovém čekání znovu odstartovalo. Znepokojený cestující se zeptal letušky, co se stalo. Letuška na to odpoví:

- Pilotovi se nějak nelíbil zvuk motoru a trvalo nám skoro hodinu, než jsme sehnali pilota, kterému by to nevadilo...

Když jsem byl dítě, celé noci jsem se modlil, aby mi Bůh seslal nové kolo. Pak jsem pochopil, že takhle Bůh nepracuje. Tak jsem kolo ukradnul a požádal ho o odpuštění.

Tchyně poprosila zetě, aby ji doprovodil k lékaři. Doktor ji prohlédne a zeť se ptá:

- Je nějaká naděje, pane doktore?!

- Bohužel, je to jen chřipka...

Máš chuť vyzkoušet sex ve třech?

Tak upaluj domů!

Manžel se vrací z hospody a nemůže se trefit do dveří.

Manželka se jde po pěti minutách podívat, co mlátí do dveří, spatří manžela a povídá:

- Ty máš ale opici!

A manžel odpoví:

- Jsem rád, že jsi sebekritická...

Jak se pozná ideální manžel?

Najde milence u ženy v posteli a řekne:

- Klidně pokračujte, já jdu zatím uvařit kávu.

A jak se pozná ideální milenec?

Když i potom dokáže pokračovat!

Do firmy přijde instalatér opravit záchod. Vejde do kanceláře a ptá se sekretářky: „Kde je ten hajzl?“

Sekretářka nesměle odpovídá: „Pan ředitel je právě na obědě.“

„Ale, vy jste mě špatně pochopila, já myslím ty dvě nuly!“

„Tak náměstkové jsou na poradě.“

„Ale pani zlatá, já se Vás ptám na to, kde se dělá hovno!“

„Tak příprava výroby je o poschodí níže.“

Olda

Další číslo vyjde 1.5.2005, uzávěrka: 27.4.2005

www.tenzor.cz/rovernicek

© Pavel Tomášek (Set) 2005